ప తి తు లు

దేవుని జీవితం

“దేవు డున్నాడా, లేడా?” అనే ప్రశ్న పాతబడిపోయింది; ఈ రోజుల్లో ఈ ప్రశ్న వేస్తే రసాయన శాస్త్రజ్ఞులు, “భగవంతుడు అనవసరంగా సృష్టింపబడ్డ తార్కికుల ఊహామాత్రుడు” అంటారు. నవనాగరికులం అనుకునేవాళ్ళు, “ఇన్నాళ్ళనుంచీ ఏం చేస్తున్నావురా అబ్బాయ్; ఇప్పుడు లేచావ్,” అంటారు.

15 వ శతాబ్దం దగ్గరనుంచీ ఈ విషయం ఆలోచించేవాళ్ళే లేరు. అప్పటికప్పుడే షేక్స్పియర్ గారికి “దేవుడు లేడు” అన్నది షా గారి “కారవాన్ అఫ్ ది క్యూరియన్” లోని ఓ పాత్ర....

ఒక నల్లమ్మాయి దేవునికోసం వెతకటం ప్రారంభించింది. ఏం చేస్తే దేవుడు కనబడతాడని విన్నదో అవన్నీ చేసింది. ఎక్కడ దేవుడు వుంటాడని విన్నదో అక్కడికల్లా వెళ్ళింది. ఒకరోజు ప్రయాణంచేస్తున్న ఒకగుంపుని చూచింది.

“మీరు వెదికేది దేవునికోసమా?” అని వెంటనే అడిగింది. వాళ్ళా పరిహాసానికి డొక్కలు చెక్కలయేట్టు నవ్వుకున్నారు. నిద్రించేవాళ్ళు మేల్కొని “ఏమిటి?” అని అడిగి ఆ అమ్మాయి చిత్రమైన ప్రశ్న విని, అందరూ కలిసి గగ్గోలుగా నవ్వుకున్నారు. “పిచ్చిపిల్ల! ఎప్పటి దేవుడూ, ఎప్పటి కథా!” అని ఆశ్చర్యపడ్డారు.

కాని యిన్ని సంగతులు తెలుసుకున్న నేను కూడా దేవుడున్నాడా! అనే ప్రశ్న వేసుకొని సమాధానం చెప్పటానికీ, చెప్పుకోవటానికీ ప్రయత్నిస్తాను. దేవుడున్నాడు— ప్రతి యుగానికీ దేవుడున్నాడు—ఒక్కొక్క యుగానికి ఒక్కొక్క దేవుడు. మృగదశలో వుండి, మాంసాహారులై, చెట్లు గుట్టల చుట్టూ దిమ్మతిరిగిన మనపూర్వులకు దేవుడున్నాడు. సైన్సు వృద్ధిపొందింది. దాని ధాటి కాగలేక దేవుడు శలవు తీసుకుంటున్నాడూ, నిష్క్రమిస్తున్నాడూ, అని విర్రవీగే మనకు దేవుడున్నాడు. కాని భేదమెక్కడంటే మనదేవుడు మనపూర్వుల దేవుడుకాదు; కాలంతోపాటుఉద్దేశాలు మారుతూవచ్చాయి. ఉద్దేశాలతోపాటు దేవుడూ మారుతూ వొచ్చాడు కనక, ఇక్కడ నేను దేవ దేవిధంగా జనన మొందాడో, బాల్యకౌమారం దశలు ఏ విధంగా గడిపాడో, యిప్పుడే విధంగా వుండి, ఎల్లకాలం 'కృష్ణా, రామా' అనుకుంటూ గడుపుతున్నాడో వర్ణిస్తాను.

ప్రథమదశలో మానవుడీ ప్రపంచాన్నీ, ఇందులో జరిగే ఘోర కృత్యాల్నీ, చిత్రవిచిత్రాలనీచూచి, "చేయబడేదున్నప్పుడు, చేసేవాడుండాలి. దీనికంతకూ ఎవ్వడో కర్తవుండాలి. ఎవ్వడబ్బావాడు"? అనే ప్రశ్న గడ్డంమీద వేలువేసుకొని ఆలోచించటం మొదలుపెట్టాడు.

"ఆ, వాడే దేవుడు" అనే సమాధానం వచ్చింది.

సరే యివన్నీ చేయించేవాడు దేవుడు. "ఏమిటి దేవుడు చేయిస్తూ వున్న పనులు?" అనేది రెండో ప్రశ్న, దీనికి జవాబుకోసం మృగదశలో వున్న మానవ పరిస్థితులు మనం అవగాహనం చేసుకోవాలి; జ్ఞాపకంతెచ్చుకోవాలి. అప్పటి మానవుడు రక్తపువాగుల్లో మునిగి తేలుతూ ఉండేవాడు. తనతోటిమానవుణ్ణి చంపటం; కనపడ్డమృగాన్నల్లా చంపటం—ఘోరవ్యాధులకు లోనవటం; నరకయాతన అనుభవించటం—పైగా యివన్నీ దేవుడే దనే మూఢనమ్మకం "ఇంకేం? దేవుడు దుర్మార్గుడు" అన్నారు. ఈ దేవుణ్ణే జి. బి. యస్. "నోవాగారి దేవుడు క్రూరదైవం" అన్నాడు. ఈ దేవుడు బలులూ, వేటతలలూ కావాలంటాడు. ఇతణ్నే కవిరాజుగారు.

'ముడుపు గట్టినగాని సమ్మోదపడడు.
వేటతల జూచిగాని మోమోటపడడు—'
అని వర్ణించారు.

ఇతడు మాంసాహారి, రక్తపిపాసి. భయంకరమైన కోరలూ, కరాళ వక్త్రిమూగల రాక్షసి. ఇతడు దేవునికోసం వెతుకుతూవున్న నల్లమ్మాయిని చూచి, "నేనే దేవుణ్ణి, సర్పంలో వున్న విషాన్ని చేసింది నేను. నీ తల్లి రొమ్ములలోవున్న పాలను చేసింది నేను; కాళరాత్రినీ, పండు వెన్నెలనూ చేసింది నేను; సృష్టించటం, నాశనం చెయ్యటం నా చేతిలోని పని. ఘోర వ్యాధులకు కారణం నేను; ఉరుములకూ, మెరుపులకూ కారణం నేను, కొనరి కొనరి వీచే మలయమారుతానికీ, చుట్టుముట్టి సుడిముడి పెట్టే ప్రచండవాతూలానికీ కారణం నేను; నీబోటి వాళ్ళందరూ నాకు నమస్కరించాలి. సాష్టాంగ దండప్రమాణ మాచరించాలి. అహోరాత్రులూ నన్ను ప్రార్థించాలి. మిరుమిట్లు గొల్పే నా తేజస్సు మీరు చూడలేకపోతే, కళ్ళు మూసుకొని నన్ను ధ్యానించాలి. యీసారి నా దగ్గరకు వచ్చేటప్పుడు నీవు హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించే నీ సంతానాన్ని తీసుకొనివచ్చి నాముందు తెగనరుకు. కొత్తకొత్తగా ప్రవహించే లేతరక్తం ఎంత ఘుమఘుమాయిస్తూ వుంటుంది!" అన్నాడు గుటకలు మింగుతూ, చిటికెలు వేస్తూ.

"ఓ! నాకు సంతానం లేదు. నే నవివాహితను" అన్నదా నల్లమ్మాయి.

"అట్లయితే మీ తండ్రిని తీసుకొని వచ్చి, నిన్ను నా యెదట చంపనియ్యి. నీ చుట్టాలందర్నీ వందలకొద్దీ గొర్రెల్ని, మేకల్ని, తీసుకొని వచ్చి నాకు బలి ఇమ్మని చెప్పు. నాకిష్టమైన పనులు చేసినవారి కష్టం నేనుంచుకోను. వారికి— వారి భక్తి శ్రద్ధలను గాని— మోక్షం కట్టబెడతాను. కాని నేను చెప్పినట్లు చెయ్యక, పెడదారి తొక్కితే వారికి ఘోరమైన వ్యాధుల్ని కలిపించి అనేక కష్టనష్టాలను కలిగించి, తొక్కి ముద్దలు చేస్తాను. నేను దేవుణ్ణని వాళ్ళకు తెలియజేస్తాను" అన్నాడు.

మన ద్రావిడజాతిలోని దేవుళ్ళందరూ యిదేరకం. అంకమ్మా, పోలేరమ్మా, మద్దిరామమ్మా, గంగానమ్మా మొదలయిన గ్రామదేవర్లందరూ ఇదేరకం. కొలుపుల పేరుతో నరహత్యలూ, గోహత్యలూ—అమ్మవారి పేరుమీద— నిరాఘాటంగా సాగిపోతుంటాయి. అమ్మవారికి ఆకలై రక్తం మీదికి మనస్సు పోయినప్పుడల్లా మానవుల్లో క్షామమో, వ్యాధులో కల్పించి, తన కోర్కె వాళ్ళకు తెలియజేస్తుంది. తక్షణం జీవరాసులు కుప్పలై కూలతై; రక్తం వాగులై పారుతుంది. అక్కడితో అమ్మవారి జిహ్వాచాపల్యం తణుగుతుంది.

మనవారి మహాకాళీ విగ్రహం చూస్తే, అప్పటి మానవుల దేవుడెట్టివాడో బోధపడుతుంది. భయంకరమైనమూర్తి; పుర్రెల హారం; బారలు చాచిన కళకు కత్తివంటి నాలుక; పెద్దవారిని సైతం భయభ్రాంతులను చేసే భీకరమైన చూపులు; మీదుమిక్కిలి శవాలపైన తాండవ నృత్యకేళి! ప్రథమ దశలోని మానవుడి దేవుని రూపది. శివుడు స్మశానవాసి అని చెప్పినప్పుడూ, త్రినేత్రుడు అనిచెప్పినప్పుడూ, శివునకు పుర్రెల హారముంటుంది, పాముల పేర్లుంటాయి. అని చెప్పినప్పుడూ మన పూర్వులు మనకు వర్ణించి పెట్టిందీ దేవుణ్నే.

క్రమేణా కాలం మారిపోయింది. మానవుడికి విమర్శించుకొనే జ్ఞానం కలిగింది. "ఇదేమి దేవుడు! ఇన్ని ఘోరకృత్యాల్నీ దేవుడెందుకు చెయ్యాలి? మానవులు అతని ఆటవస్తువులా? చిలిపి; రాగాలకూచి; దేవుడు మనతో ఆడుకుంటున్నాడా? పిల్లికి చెలగాటమైతే ఎలుకకు ప్రాణం సంకటమని అతడు తెలుసుకోలేడా? తెలిసికూడా చెయ్యటానికతని హృదయం మంత శిలాసదృశమా? అతగాడంత క్రూరుడా? ఇంత కఠినుడు దేవుడెట్లయినాడు?" అనే సందేహాలు మానవుని దయ్యాలలాగు ముసురుకోవటం మొదలుపెట్టినాయి.

అతడికి అపుకోలేక, దేవునిపై గుక్క త్రిప్పుకోనీయకుండా, ప్రశ్నలపై ప్రశ్నలు కురిపించటం మొదలుపెట్టాడు—"తమ రీవని ఎందుకు చేశారు? మానవునిచేత ఈ వెకిలిపనులు ఎందుకు చేయిస్తున్నారు?"

అని. చివరకు విసిగి వేసారి, "ఈ తికమకలేల పెట్టెదవు. తెల్పగరాదే నిజంబు నీశ్వరా!" అని ప్రార్థించాడు.

కాబట్టి ఈ యుగంలోని దేవుడు మానవుని ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పుకునే దేవుడైనాడు. తాను చేసిన కృత్యాలకు సంజాయిషీ చెప్పుకునే జవాబుదారీ మనిషైనాడు. కనుకనే ఈ దేవుణ్ణి జి. బి యస్. "వాదం చేత గానివాడు" అన్నాడు. ఈ దేవుని ఉద్దేశాలివి:—

"నా వల్ల భయపడవద్దు. నేను క్రూరుణ్ని కాదు. నేను హేతువాదిని, హేతువాదంకంటే మరోపని నాకులేదు. దానికీ నాకే పొత్తు. నా పూజవల్ల లాభంలేదు నా దగ్గరకి వచ్చి, నన్ను నమ్మి, నాకు కోపంరాకుండా, ఏదైనా నంజుడు పెడితే దాన్ని రుచిచూచి నీ విషయం ఆలోచిస్తాను"

"ఈ ప్రపంచాన్ని చేసింది నీవేనా?" అని అడిగింది ఇతణ్ణి నల్లమ్మాయి.

"అవును నేనే!" అన్నాడు సగర్వంగా.

"అలాగయితే ఈ ప్రపంచాన్నింత దుర్మార్గ భూయిష్టమైందాన్నిగా ఎందుకు చేశావ్?" అని అడిగిందావిడ.

"అమ్మాయీ, ఎల్లాంటి ప్రశ్న వేశావ్! ఈ ప్రశ్న నీ వడుగుతావనుకుంటున్నాను సరిగ్గా ఆ ప్రశ్నే అడిగావు. ఆహా, ఎంత దొడ్డప్రశ్న! అహో! ఏమి నీ తెలివి తేటలు! ఇంత చిరుతప్రాయంలోనే ఇంతటి మేధస్సు ఎల్లా సంపాదించావు? పూర్వజన్మసుకృతఫలమా యేమి? కాని ఒక్కసంగతి; నీ వెవ్వరవు నన్ని ప్రశ్న వెయ్యటానికి? ఏ విదంగా అర్హురాలవు? నీవింతకంటే మంచి ప్రపంచాన్ని చెయ్యగలవా? చెయ్యి చూతాం. ఒక్క చిన్న తిమింగిలాన్ని చెయ్యి. మరినేనో! తిమింగిలాలను చెయ్యటమే కాకుండా, వాటికి వాసయోగ్యమైన సముద్రాలను కూడా చేశాను. నీ వొక్క చిట్టెలుకను చెయ్యి చూతాము. ఒక్క చిన్న నీటి గుంటను చెయ్యి మజా తెలుస్తుంది. ఖబుర్లు చెప్పటంకాదు. ఇంతా పైగా

నా చర్యలను ప్రశ్నిస్తావ్! సప్తసముద్రాలను చేసిన నన్ను, రాత్రిం బగళ్ళను సృష్టించిన నన్ను, ఆది మధ్యాంత రహితుడునైన నన్ను నేడో రేపో, ముసలివగ్గువై, కురూపివై మరణించబోయే నీవా ప్రశ్నించేది?.... ఏమంటావ్? నా ఆర్గుమెంటుకి ఏం జవాబు చెబుతావ్!" అన్నాడు జయోత్కంఠత తేల్పే కంఠస్వరంతో.

"ఇది ఆర్గుమెంటుకాదు, సమాధానం చెప్పలేక గింజుకోవటం." అన్న దావిడ మొహం చిట్లించుకొని. "నీకు ఆర్గుమెంటు అంటే యేమిటో కూడా తెలియన్నట్లున్నది."

"నాయేంతటి వానికే ఆర్గుమెంటు అంటే ఏమిటో తెలియదంటున్నావ్?—నిన్ను చూస్తే నాకు నవ్వు వస్తుంది బిడ్డా!" అన్నాడు లోలోపల కుళ్ళుతూ బాగా ఉడికిపోతూ.

"నీ నవ్వంటే నాకు లెక్కలేదు—ప్రపంచమంతా కలిసి నవ్వినా నాకు లెక్కలేదు—కాని నే నడిగిన ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పలేక తప్పించుకోటానికి ప్రయత్నిస్తున్నావ్? ప్రపంచాన్నంతా మంచిదాన్నిగా చెయ్యక మంచిచెడ్డలు రెంటినీ కలిపి, యి-త ముదనష్టంగా ఎందుకు చేశావ్. నేనే దేవుణ్ణయితేనా, నా ప్రజలెప్పుడూ పాపాలు చెయ్యరు. ఎందుకు చెయ్యాలి? వాళ్ళు చేసిన పాపాలకు బాధ్యురాలను నేను కాదా? ఈ మాత్రం వివేచనాబుద్ధి దేవుడవైన నీకెలా లేకపోతుంది? ఆ మాటకి వస్తే నీవు పాములలో ఎందుకు విషం పెట్టావ్? ఆ విషం లేకపోతే అవి బ్రతుకలేవనా? మనష్యులు మరణించలేరనా? నీవు కోతుల్ని అంత కురూపంగానూ, పక్షుల్ని అంత సౌందర్యయుతంగానూ, ఎందుకు చేశావ్? చెప్పు" అని గద్దించింది.

"ఎందుకు చెయ్యగూడదో చెప్పు? అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"ఎందుకు చెయ్యకూడదా? లేకిబుద్ధికాకపోతే ఎందుకు చెయ్యాలి?"

"ప్రశ్నలడిగే పద్ధతి యిదికాదు. నీ కసలు ప్రశ్నలడగటమే చేత కాదు."

"ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పలేని దేవుడివల్ల నాకు ప్రయోజనం లేదు. నేను పోతాను. నీ సంభాషణ విన్నకొద్దీ నిన్ను చూస్తే నాకు విసుగూ, అసంతృప్తి జనిస్తున్నాయి. నీవల్ల గడ్డిపోచంత పనైనాకాదు. పైగా, నేను దేవుణ్ణి. ఈ ప్రపంచాన్నంతా నేనే చేశానూ, అని విఱ్ఱవీగు తావు ఎవ్వరు నీ మాటలు నమ్మేది? ఏమిటి నీ మాటలకు దృష్టాంతరం? నీవు తోల్లమనిషివని తెలుసుకోలేకపోవటానికి 'జాబ్' వొట్టి మతిమాలిన వాడై వుండాలి. ఈ మహారణ్యంలో దేవుళ్ళమని చెప్పుకు బ్రతికేవాళ్ళు కోట్లానకోట్లున్నారు"

దీనికి జవాబుగా అతడొక పెద్ద ధ్వనిచేశాడు. నల్లమ్మాయి గాభరాతో మైలు పరుగెత్తి వెనుదిరిగి చూచింది. అలసట తీరింతర్వాత మనస్సులో 'పక్షపాతి....కోతిగున్న' అనుకున్నది.

కాలం ఎవ్వరికోసం ఆగదు. ఎవ్వరి ప్రయత్నాల్లో వాళ్ళుండగానే దానిపని అది చూచుకుంటుంది. కొన్ని సంవత్సరాలు గడిచాయి. మానవుని చిత్తప్రవృత్తి నానాటికీ మారుతూ వృద్ధిపొందుతూ వచ్చింది. పూర్వం తనకు తెలియని సంగతులు అనేకం తెలుసుకున్నాడు. దైవ సంఘటనలు అని ఆశ్చర్యంగా చూచే పనుల్ని తానే చెయ్యగలుగుతున్నాడు. దీన్నిబట్టి దేవుడంటే మానవుని ఉద్దేశ్యం తీవ్రమైన మార్పుకు గురియైంది. దేవునికి బలులక్కరలేదు. రక్తమక్కరలేదు. అతడు వేలాది తైలప్రవాహాలు, లేక పర్వాలవల్ల తృప్తిపడతాడా? లేక, నీ మానసికశక్తితో సంతుష్టుడవుతాడా? లేక నీ శరీర మాంసంతో సంతోషిస్తాడా? అనే స్థితి దాటింది. 'దేవుడు మానవుని ప్రశ్నలకు జవాబులు చెప్పుకోవటానికి ప్రయత్నించే వెర్రి బాగులవాడుకాదు. వేంకన్న పుల్లన్న ప్రశ్నలలకు సంజాయిషీ చెప్పుకో వలసిన బాధ్యత ఆయనందు లేదు. కాబట్టి న్యాయంగా వర్తించు, భూతదయ కలిగివుండు. అతణ్ణి సమాశ్రయించు' అన్నారు. బైబిల్‌లోని ఈ దేవుణ్ణే టి.బి.యస్. "మికాగారి దేవుడు" అని వర్ణించాడు. ఈ సంగతే మన బుద్ధుడూ చెప్పాడు. "దేవుడుంటే నీకెందుకు? లేకపోతే నీకెందుకు?— ధర్మంచర" అన్నాడు.

ఈ రోజునుంచే గొప్పగుణాలు కలవాళ్ళందరూ దేవుళ్ళుగా పరిగణింపబడుతూ వచ్చారు. ధర్మాత్ములూ, సహృదయులూ దేవుళ్ళయినారు. ప్రేమేణా ఏ గొప్ప గుణమున్న వాడయినా దేవుడైనాడు? ఏకపత్నీవ్రతుడైనందుకు శ్రీరాములవారు దేవుడైనాడు. రాజకీయవేత్త అయినందుకు శ్రీకృష్ణుడు దేవుడైనాడు. దేవుని సంగతే ఎత్తుకోకుండా జాగ్రత్తగా జారవిడిచి "ధర్మంచర, సత్యంవద" అని మాత్రమే బోధించిన బుద్ధుడు దేవుడైనాడు "నీ పొరుగువాణ్ణి నీలాగే ప్రేమించు" అని చెప్పినందులకుగాను ఏసుక్రీస్తు దేవుడైనాడు "నా మాట ప్రకారం ప్రవర్తించిన వారికి మోక్షం ప్రాప్తిస్తుంది. నామాట పెడచెవిని పెట్టిన కాఫరులకు మరణం ప్రాప్తిస్తుంది" అని మతము నొక చేతా, ఖడ్గము నొకచేతా పట్టుకొన్న మహమ్మదు దేవుడైనాడు. సత్యాగ్రహంద్వారా, సహాయనిరాకరణ ద్వారా, "ఈ చెంపమీద కొడితే ఆ చెంప చూపెట్టు" అని బోధించి, ఆచరిస్తున్నందుకు గాంధీ దేవుడవుతున్నాడు.

"బలులకోసం ప్రజలను హింసించే దేవునికన్నా, నాతో వాదనకు దిగమని తన భక్తుల్ని ప్రార్థించే దేవునికన్నా, ఈ రకం దేవుడే నాకు నచ్చాడు. కాని మరో గొప్ప చిక్కు వచ్చింది. నీకు చెబుతాను. ఆయన చెప్పినట్లే వింటాం. ఆయన అడుగుల్లో అడుగులు వేసుకుంటూ పోతాం. కాని యెక్కడికి ప్రయాణం? గమ్యస్థానమేది! గమ్యస్థానం తెలియకుండా "కానివాని భంగి" వూరికేపోతే ఏం లాభం?" అన్నదావిడ.

"దేవుడే నీకు తోడునీడై దారి చూపెడుతుంటే అతడెక్కడికి తీసుకొనిపోతే నీకెందుకు? అతడెక్కడకు తీసుకునిపోతే అదే స్వర్గం" అన్నాడతను.

"అదెలా? అతడు చూటానికి నాకు నేత్రాలు ప్రసాదించాడు. ఆలోచించటానికి మెదడు నిచ్చాడు. నేను స్వయం ప్రకాశంగా వుండాలని ఆయన కోరిక. అట్టిచో నా కోసం చూచిపెట్టమని, నా కోసం ఆలోచించిపెట్టమని, నా కర్మను నిర్ణయించి పెట్టమనీ ఆయన్ని నేనెలా అడిగేది?" అన్నది.

అతడు మౌన ముద్రాంకితుడయినాడు.

* * *

మరికొన్ని సంవత్సరాలు గడచినాయి; మానవుని ఉద్దేశాలు మారినయి. దానితోపాటు దేవుడూ మారాడు.

"దేవుడెక్కడ వున్నాడు?" అని అడిగిందా నల్లమ్మాయి.

"నీలో, నాలోకూడ" అన్నాడు ఏసుక్రీస్తు.

"నేనే దేవుణ్ణి" అన్నాడు రామతీర్థ.

"ఇందుగల డందు లేడను సందేహమువలదు. అంతటా ఉన్నాడు. నాలో ఉన్నాడు. నీలో ఉన్నాడు. మళ్ళీమాటాడితే ఆ స్తంభంలో ఉన్నాడు" అన్నాడు ప్రహ్లాదుడు.

"అంటే ప్రత్యేకం దేవుడనేవాడు లేనట్టేగా"

"ఉండీ లేనట్టుగా, లేకుండీ వున్నట్టుగా వున్నాడు"

"సరే, అతగా డెవ్వడు?" అన్నదావిడ.

"మన తండ్రి"

ఆ అమ్మాయి కొంచెం సేపు దీర్ఘంగా ఆలోచించి—

"తల్లెందుకు కాకూడదు?" అన్నది.

పై వేదాంతులందరూ "మే, మే" అన్నారు.

"దేవుడు తండ్రయితేం, తల్లయితేం? మనం వొకరి నొకరు సోదర సోదరీ భావంతో ప్రేమించుకుందాం. మన విరోధుల్ని మనం ప్రేమిద్దాం—మనల్ని శపించినవాళ్ళని మనం దీవిద్దాం" అన్నారు.

"ప్రేమే దేవుడన్నమాట"

"అవును"

"అందరిచేతా ప్రేమించబడటం నాకిష్టంలేదు. అందర్నీ ప్రేమించటం నా కంతకన్నా యిష్టంలేదు. పాములవిధంగా చంపబడటానికి అర్హులయినవాళ్ళి ప్రపంచంలో అనేకమంది ఉన్నారు. మహమ్మదు అన్నట్టు, బ్రతకటానికి బొత్తిగా అనర్హులను మనం చంపివెయ్యాలి" తోట వృద్ధిచెంది

ఫల పుష్పాలను యివ్వటానిగ్గాను నీళ్ళు పెట్టాలి. కలుపు తియ్యాలి. అట్టిచో విశ్వమానవ ప్రేమ మాట మాత్రమే అవుతుందిగాని కార్య రూపేణా చూపెట్టటానికి ఎల్లా వీలవుతుంది? అదీ కాకుండా, ప్రేమ ప్రేమ అంటున్నావ్! ప్రేమ అంత దొడ్డదా యేమి? ప్రేమను పొగడటమూ, ఈ ప్రపంచంలో ప్రేమ లేకపోతే మిగిలేదేమీ లేదని వాపోవటమూ ఒక వ్యసనమూ, ఆచారమూ అయింది.

ప్రేమ కన్నను యెక్కు-
పేముందిరా, యెల్ల
కామ్య పదవుల కన్న
ప్రేమ యెక్కువరా,
ప్రేమించు సుఖముకై
ప్రేమించు ముక్తికై
ప్రేమించు ప్రేమకై
యేమింకా వలయురా!

అంటున్నాడు, ప్రతివ్యక్తీ నేడు. కాని నిజంగా ప్రేమ యింత ఉన్నంతమైందా? కాదు. ఒకరి నొకరు ప్రేమించటం అంటే ఒకరి నొకరు లోబరచుకోటానికి ప్రయత్నించటం అన్నమాట. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానంటే నిన్ను తీసివేసి నాలో వొక భాగంగా చేసుకుంటున్నా నన్నమాట. ఇక నుంచీ నీవు నీ కిష్టమైన పనులు చెయ్యటానికి వీల్లేదు. నా కిష్టమైన పనులు నీవు చెయ్యాలి. నన్ను సంతోషపెట్టటానికి నీవు ప్రయత్నించాలి నన్ను సంతోషపెట్టటానికికాదు. నేను నీకూ నీ వ్యక్తిత్వానికీ, నీకూ దేవునికి మధ్య నిలబడి, నీకు మార్గావరోధం కలిగిస్తున్నాను. నీ వ్యక్తిత్వానికి నీకూ సంబంధం లేకుండా చేస్తున్నాను. నిన్ను నీ దేవుణ్ణీ జేరకుండా చేస్తున్నాను. ఇది నిరంకుశమైన పని. ప్రేమ మానవుని అమాంతంగా మ్రింగివేసే ఒక భయంకర మాయామృగం! అసలు సంగతి ఇదైతే; కవులందరూ ప్రేమను కీర్తించి ఆకాశాల్లోకి లేవనెత్తి అమాయక హృదయులను ప్రపంచానికి పనికిరాని అలౌక్యులనుగా తయారు చేస్తున్నారు.

"నాది, నేను" అనే అహంకారాన్ని చంపి మానవుని ఏ పని చెయ్యటానికి శక్తిలేని జీవచ్ఛవంగా చేస్తున్నారు. దీనివల్ల ప్రపంచం ఎంత అధోగతికి పోతుందో తెలుసుకోలేకున్నారు. అందుకనే కవులు వ్రాసిన పద్యాలను చదువుకొని ఆనందించ వలసిందేగాని, వాటిని శిలాక్షరములుగా తీసుకొని ఆచరణలో పెట్టగూడదు. వారి తలలు ఆకాశంలో ఉంటాయి; పాదాలు మాత్రం భూమిమీద ఉండవు" అని ఉపన్యసించిందావిడ ఆవేశంతో తూలిపోతూ!

ప్రేమ-దేవుడు నిలువుగుడ్లు వేశాడు.

* * * *

కాని కాలం మారినకొద్దీ, ఈ "ప్రేమదేవుడు" అనే ఉద్దేశం కూడా కాలప్రవాహంలో బుటకవేసింది. కాలప్రవాహం రాపిడికి ఈ ఉద్దేశాలా ఆగేది! మానవుడు ఆదాం అవ్వలనుంచి రాలేదు; దేవుని మొహంలోనుంచీ, ఊరు భాగంలోనుంచీ, పాదాలలోనుంచీ కాదు వచ్చింది అని తేలింది. కోతుల్లోనుంచి వచ్చారని నిర్ధారణయింది. దేవుడెవ్వడు? నిరాకారుడు, నిరంజనుడు అని మొదలు పెట్టారు. దేవుడెవడు? అనే ప్రశ్నకు ఏయే వస్తువు దేవుడు కాదో చెప్పటం మొదలు పెట్టారు. కాని దీనివల్ల తేలేదేమున్నది?

"గోపీచంద్ ఎవ్వరు?" అని అడిగినప్పుడు "గోడ కాదు," "సక్క కాదు," "పిల్లి కాదు," "గోంగూర కాదు" అని చెప్పుకుంటూపోతే గోపీచందు ఏమిటో తేలేదెప్పుడు?" అని ప్రశ్నించింది సల్లమ్మాయి. దీనికి జవాబు చెప్పలేక యే పేచీ లేకుండా, "పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతం ఆవరించుకొని వున్నదీ పరబ్రహ్మం" అన్నారు వేదాంతులు.

ఏది చరాచరంబయిన సృష్టికి సర్వము మూలకారణం

బేది మునీశ్వరప్రతతి కేని యగోచరమైన దొడ్డ వె

లేది లయాంతమందయిన నించుక వైకృతమందకుండు-అట్టి నిత్య సత్యపరతత్వ మహత్వమే దేవుడున్నాడు నేటి కవిరాజుగారు. ప్రపంచానికి

అంటకుండాఉండి దాన్ని నడిపిస్తూ వున్న ఒక మహాశక్తి; జీవశక్తి; పరిణామోత్సాహంగల నిర్నిరోధమైన ఈ శక్తి దేవుడంటున్నారు బెర్నార్డుషా మొదలయిన మెట్టవేదాంతులు.

"ఈ శక్తి పనేమిటి?" అని ప్రశ్నించింది నల్లమ్మాయి.

"ప్రపంచాన్నీ నడిపించటం"

"అయితే మానవుడు చేసే పనేమిటి?"

"వేదాంతులు ఒకరి మొకాలు ఒకరు చూచుకున్నారు.

"మానవుడు ప్రయత్నంచేస్తే ఈ శక్తిని లోబరుచుకోవొచ్చు" అన్నారు వేదాంతులు.

"ఎందుకు?" అడిగింది నల్లమ్మాయి.

వేదాంతులు జవాబు.చెప్పలేకపోయారు.

"అయ్యొ రామా! ఇదేం దేవుడు? మానవునకు లొంగే దేవుడు" అని తుర్రున పరిగెత్తింది నల్లమ్మాయి.

ఇంతకూ ఈ గొడవవల్ల తేలిందేమిటి? దేవునికోసం వెదకటం నిష్ప్రయోజనం. గొప్పవారి మెదడులోను, గ్రంథకర్తల పుస్తకాల్లోను మాత్రమే వారి దర్శనమవుతుంది. ఈ ప్రదేశాల్లోనే వారు ప్రత్యక్ష మవుతుంటారు. చివరకు బోది చెట్టుకింద నించొని, ఈ సంగతి గ్రహించి, ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచి ఈ విధంగా నిర్ణయించుకుంది నల్లమ్మాయి.

"దేవునికోసమై ఇంత ఆర్భాట మెందుకు? ఇంత వృధా కాలయాపన ఎందుకు? నేను కావలసివచ్చినరోజు అతగాడే నన్ను వెతుక్కుంటూ వస్తాడు."

)o....o(